

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **D.S.**

skazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 marca 2025 r.,

wniosku obrońcy skaranej

o wyłączenie SSN A.R. od udziału w sprawie III KK 484/24

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wyłączyć SSN A.R. od udziału w sprawie

III KK 484/24.

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2024 r. zarejestrowano w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą III KK 484/24 kasację obrońcy skaranej D.S., wywiedzioną od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 19 czerwca 2024 r., sygn. akt V Ka 468/23. Zarządzeniem z dnia 25 września 2024 r. sprawę tę przydzielono do rozpoznania SSN A.B. Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2024 r. Sąd Najwyższy, uwzględniając wniosek obrońcy skaranej, wyłączył wskazanego sędziego od udziału w opisanej sprawie kasacyjnej. Zarządzeniem z dnia 12 grudnia 2024 r. sprawę przydzielono do rozpoznania SSN A.R. Obrońca skazanego złożył wniosek o wyłączenie także i

tego sędziego. We wniosku tym obrońca wskazał, że w odniesieniu do sędziego A.R. zachodzą takie same okoliczności uzasadniające jego wyłączenie, jak w odniesieniu do sędzi X.Y., która brała udział w wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku, co stało się zresztą podstawą wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a nadto odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego i trybunałów europejskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Sędzia A.R. został powołany na stanowisko sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego na podstawie postanowienia Prezydenta RP z dnia 20 września 2018 r. w wyniku rekomendacji wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Wadliwość tej procedury wykazana została w uchwałach trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) oraz składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22.

Przepis art. 41 § 1 k.p.k. jest jednym z elementów chroniących prawo strony do niezależnego i bezstronnego sądu, co oznacza, że musi być on wykładany w ten sposób, aby gwarantować stronie prawo do rozpoznania sprawy przez niezależny i bezstronny sąd ustanowiony ustawą. W ramach kontroli tego prawa trzeba mieć na uwadze, czy rozpoznanie sprawy przez określonego sędziego będzie stanowiło o realizacji standardu niezależności i bezstronności gwarantowanego art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 Karty Praw Podstawowych (por. postanowienie SN z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21). W sytuacji złożenia wniosku o wyłączenie jest oczywiste, że strona dostrzega wady w procedurze powołania na stanowisko sędziego SN A.R., które będą prowadzić do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPC, gdyby w składzie rozstrzygającym sprawę zasiadał ten sędzia. Taka konkluzja wynika z wyroku ETPC z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce oraz innych orzeczeń trybunałów europejskich. Każdy polski sąd jest związany dokonaną przez ETPC wykładnią standardu z art. 6 ust. 1 EKPC (szerzej w tym zakresie np. postanowienia SN: z dnia 16 września

2021 r., I KZ 29/21; z dnia 22 marca 2022 r., I KZP 13/21; zob. także postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., I KO 75/21), a to skutkuje przyjęciem, że orzekanie sędziego Sądu Najwyższego powołanego do Sądu Najwyższego w wadliwej procedurze, wiąże się z istotnym i bardzo prawdopodobnym naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy przez bezstronny i niezależny sąd ustanowiony ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC, ale także standardu konstytucyjnego (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Stwierdzenie to jest tym bardziej uprawnione, gdy dostrzeże się, że EKPC w kolejnych swoich orzeczeniach przeciwko Polsce do takich samych wniosków doszedł na gruncie orzekania w Sądzie Najwyższym przez sędziów wadliwie powołanych do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Izby Cywilnej (wyroki ETPC w sprawie Dolińska-Ficek oraz Ozimek, a także Advance Pharma sp. z o.o.). Z tych powodów, kierując się koniecznością zapewnienia stronie prawa do bezstronnego i niezależnego sądu ustanowionego ustawą (art. 6 ust. 1 EKPC), a także mając na uwadze konieczność wyeliminowania skutków w postaci ewentualnego żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 3 k.p.k. oraz w celu ochrony Skarbu Państwa przed odpowiedzialnością odszkodowawczą, należało wyłączyć od rozpoznania rozważanej sprawy sędziego SN A.R. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2022 r., II PUB 2/22, z dnia 6 września 2022 r., II KK 44/21 z dnia 3 października 2023 r., III KK 430/22 – KRI 279, z dnia 28 maja 2024 r., III KS 32/24 oraz z dnia 9 stycznia 2025 r., IV KK 445/24).

Warto również dodać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawiło się stanowisko, iż podjęcie przez A.R. „czynności orzeczniczych w Sądzie Najwyższym - Izbie Karnej nastąpiło bez dochowania wymogów określonych w art. 179 Konstytucji RP, a więc bez zachowania procedury przewidzianej dla ubiegania się o stanowisko w sądzie przewidzianym w Konstytucji RP. Przejście osób orzekających w Izbie Dyscyplinarnej do Izb Sądu Najwyższego nastąpiło dzięki regulacjom przyjętym przez większość parlamentarną w ustawie z dnia 9 czerwca 2022 r. (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259). Zgodnie z art. 10 tej ustawy to Pierwszy Prezes SN dokonał przeniesienia osób orzekających dotychczas w Izbie Dyscyplinarnej, za ich zgodą, do jednej z Izb Sądu Najwyższego. Tymczasem Konstytucja RP nie przewiduje możliwości powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez

Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego czy też z mocy samej ustawy. Należy podkreślić, że akt nominacji Prezydenta RP na stanowisko sędziego dokonywany jest w ramach określonego konkursu dotyczącego konkretnego rodzaju sądu. Osoba, która ubiegała się o stanowisko sędziego w danym sądzie, nie jest więc uprawniona do orzekania w innym rodzaju sądu. Akty nominacji na stanowiska w Izbie Dyscyplinarnej podejmowane były przez Prezydenta RP wyłącznie w ramach konkursu na stanowiska w tej Izbie. Skoro jednak Izba Dyscyplinarna nigdy nie była sądem, nominacje te nie obejmowały możliwości orzekania w Sądzie Najwyższym. Powołanie danej osoby do orzekania w tym Sądzie wymagało więc spełnienia procedury określonej w art. 179 Konstytucji RP przewidującej określone kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa oraz Prezydenta RP. Naruszenie tej procedury, również uzasadnia stwierdzenie braku dochowania instytucjonalnych i ustrojowych gwarancji zapewnienia bezstronności i niezawisłości sądu ukonstytuowanego z udziałem sędziego A.R., który tak właśnie został powołany do orzekania w Izbie Karnej Sądu Najwyższego” (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2023 r., IV KZ 19/23).

Zauważyć także trzeba, że udział sędziego A.R. w rozpoznaniu sprawy kasacyjnej, w której podniesiono zarzut nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w związku z uzyskaniem nominacji przez sędziego Sądu odwoławczego w wyniku rekomendacji udzielonej przez KRS ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw, zbliżałby sytuację sędziego A.R. do tej, która jest przewidziana w art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k., bowiem sędzia ten orzekałby niejako we własnej sprawie (przyjęcie, że Sąd odwoławczy był nienależycie obsadzony przekreślałoby przecież prawidłowość składu Sądu Najwyższego, natomiast zajęcie odmiennego stanowiska wykluczałoby uwzględnienie wskazanego zarzutu kasacyjnego).

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]

